Hồi thứ năm mươi sáu
Chung hậu một ngày giết năm vua
Điền Đan vâng lời xuống tìm mẹ

Nói về Chung hậu một tay thì cặp nách Anh vương, một tay thì cũng rút gươm đánh với Lão tổ, bởi vậy nên Lão tổ chẳng dám hạ thủ, sợ Anh vương tính mạng chẳng còn, liền bàn với bốn vị Quốc vương, hãy để cho Chung nương nương tẩu thoát, chừng cứu được Anh vương khỏi nạn rồi sẽ cùng nó giao phong mới được.

Bốn vua thảy đều bằng lòng, nên phục binh không hề động thủ. Lúc đó Liêm Cương ở trên bờ ngó thấy, liền đùa binh áp tới mé sông, Chung hậu thấy có cứu binh tới, bèn niệm chú tam thai ly địa, và kẹp nách Anh vương nhảy bổng lên trên bờ, Điền Côn ngó thấy ngẩn ngơ, cũng tuốt ra trước mũi thuyền nhảy theo lập tức.

Chung hậu và Điền Côn chạy trước, bốn vua cùng Lão tổ lục thục theo sau, còn anh em Liêm Thuận mau mau, đem dâng những đồ đao mã cho Chung hậu.

Đây nói về Anh vương bị Chung hậu kẹp vào nách, đau bấy khắp mình, mới cầu xin Quốc mẫu phóng sinh, để ra lệnh bãi binh về nước, Anh vương khóc than hết sức, Chung hậu giả làm bộ không nghe, bè dồi Anh vương lên trên trời té xuống đập đầu, hồn về chín suối.[47]

Khi bốn vị Quốc vương kia thấy Anh vương đã thác rồi, thảy đều thương tiếc, khóc ròng với nhau, còn Lão tổ lật đật lên tướng đài đốt lửa làm hiệu lệnh. Hết thảy tướng binh năm nước, đều áp lại phủ vây, trung ương, nam bắc, đông tây, tám hướng đao thương.

Bảy vị Nguyên nhung cũng theo phò trợ, đánh thôi thiên ám địa hồn, đầy đồng máu chảy như sông, khắp nơi thây bày chật đất. Mười một nước tướng tài đủ mặt, say máu ngà chưa định hơn thua, đấu lòng phỉ chí tranh đua, số trời khiến năm vua bỏ mạng.

Nói về Lỗ Lăng, vương lòng hằng hoài hận, đi chiêu thân lại bị đòn, quyết làm sao một mất một còn, mới hiệp nhau lập kế ra Tương Giang đại hội, nay lại thấy Anh vương chết nữa, nên tức tối vô hồi, bèn giục ngựa buông cương lướt tới, cả kêu nói rằng:

---

[47] Nguyên năm vị Quốc vương đó, vốn là năm vị Long thần ngày nay số đã mãn phần, nên bị Chung hậu đưa về trời một lượt

– Bớ con Xú phụ, mi chớ hành hung, trận này quyết định thư hùng, để trả thù Anh vương cho biết mặt.

Nói dứt tiếng liền vung đao chém tới. Chung hậu cũng đưa kiếm đỡ ra đánh hơn ba chục hiệp. Lỗ vương thế cự không nổi bèn giục ngựa chạy dài, Chung hậu cũng quất ngựa đuổi theo chém với một đao. Lỗ vương đứt ra làm hai đoạn.

Tần vương thấy vậy lòng càng sầu thảm, nhưng quyết chí nên chẳng kể mất còn, bèn vung gươm Thanh phong và giục ngựa tới chém nhầu mấy hiệp. Chung hậu một tay thì cầm đao cự địch, còn một tay thì với ra níu lấy ngọc đái của Tấn Anh vương, hai bên lôi kéo nhung nhăng, Chung hậu mới bắt Tấn Anh vương qua để nằm ngang trên lưng ngựa, rồi cầm Định Tề đao cứa cổ. Tấn vương kêu năn nỉ hết lời. Chung hậu mới nói:

– Giết rắn thì phải trừ nọc, nếu để ngươi còn chẳng phải dễ chi.

Nói rồi liền xuống đao. Tấn vương bỏ mạng chiến trường, Lương vương lại hành hung lướt tới, mình cưỡi một con hồng thú, tay cầm một cây trường thương. Chung hậu xem mặt lại tỏ tường, bèn mắng rằng:

– Đồ gian vương, sao không chết luôn đi cho rảnh.

Lương vương không hề đáp lại, giục thú hương thương đâm nhầu, hai bên đánh được giây lâu, Chung hậu đã có hơi mệt thở, bèn niệm ít câu thần chú, lấy Ngũ Lôi tiên báu ném lên, nghe tiếng nổ vang rền dậy đất, Lương vương bèn lật đật ngó lên, kế bị Ngũ Lôi đánh trúng chết liền, Thần long đà bỏ mạng quy thiên, Chung hậu mới dừng tay nghỉ, Điền Côn ở sau tiếp theo trợ chiến, thấy Nương nương nhung giáp như thoa son, đầy mình dấy máu đỏ lòm, bốn phía lại phục binh bắn tới.

Lúc đó, Tống vương ở trên gò cao ngó thấy, truyền tam quân vây phủ đông tây, đao thương rực rỡ dẫy đầy, khắp núi cờ chiêng inh ỏi. Chung hậu bèn nghĩ:

"Nếu mình làm phép đằng vân độn thổ, mà về dinh thì được rồi, ngại vì bảy vị Nguyên nhung, có sai thất thế nào, thì mình chẳng khỏi mang lấy tiếng."

Nghĩ như vậy nên quyết sinh tử một trường hỗn chiến, cho rõ tài Xú phụ với đời. Chung hậu suy nghĩ vừa rồi, xảy Tống vương đã buông cương lướt tới, Chung hậu lấy thần cung giương ra, nhắm báng Tống vương trung ngay chỗ yến hầu, liền vùng vằng trên ngựa giây lâu.

Quan bảo giá tưởng đâu Tống vương bị kinh phong huyết vựng, nên lật đật đua nhau chạy tới, thấy Tống vương máu chảy dầm dề, cùng nhau bảo hộ đem về, thì Tống vương đã hôn mê bất tỉnh. Kế một lát nương theo mây bạc, năm vua đều hồn xuống suối vàng, uổng công trình lập hội Tương Giang, khiến bá tính đều mang tai họa.

Nói về Chí Tôn lão tổ ở trên tướng đài, xem thấy năm vua đã bị nạn, thì hầm quyết xuống bắt cho được Chung hậu mà ăn gan, bè truyền bộ hạ nhi lang, phát hiệu pháo tới chiến trường đối địch. Chung hậu vừa ngó thấy mặt, thì hỏi rằng:

– Bớ thằng yêu đạo, mi danh hiệu là gì, và người tu hành tới đây làm chi cho uổng công ngàn năm đắc đạo?

Lão tổ đáp:

– Bần đạo ở Lạc Vân sơn, Thủy Hoa động, đạo hiệu là Quảng Đức đại tiên, thường hay xưng Lão tổ Chí Tôn, có học trò cập môn tên là Ngô Khởi, vì năm vua thành tâm khấn vái, thỉnh bần đạo tới lập hội Tương Giang, trước là giúp mười một nước hầu bang, sau nữa để trừ an mối hoạ. Nay năm vua thảy đều bị hại, tao với mày thù oán như biển sâu, phải mau mau hạ mã cúi đầu, cho Bần đạo tế linh hồn vau năm nước.

Chung hậu nói:

– Ai gia với Lão tổ vốn không thù oán, mà bây giờ ra sự tai họa sao cho đành, có phải là phạm giới sát sinh, thì Tiên trưởng mắc tội với Thiên đình, chạy đâu cho khỏi.

Lão tổ cười và đáp rằng:

– Số là Nương nương chưa rõ, để bần đạo phân lại cho nghe, việc đã cách mấy mươi năm dư, Bần đạo nhân hái thuốc đi ngang qua Huỳnh hoa sơn động, gặp hai tên nữ đồng của bà Lê Sơn thánh mẫu, nó lại mời ta vào ra mắt Sư tôn, cũng tưởng là đồng đạo nhất môn, hay đâu Lê Sơn lại buông lời mắng nhiếc nói: Bần đạo vớ nữ đồng ghi ước, bắt ta ra đánh bốn chục roi, việc oan khiên kêu chẳng thấu trời, vì sự tu hành còn đang thiếu bạc, bấy lâu căm gan tím ruột, chờ có ngày trả óan này, sự giận lây tuy cũng không hay, nhưng bắt trò mà trả oán cho thầy cũng được.

Chung hậu nói:

– Xin Tiên trưởng hãy trở về non tu dưỡng, cho thân được trường sinh, đừng gây ra sự chiến tranh, mà nhọc tới cây đao nầy, thật nó vô tình quá lẽ.

Lão tổ nghe nói cả giận, bèn giục lộc vung gươm lướt đánh hơn một trăm hiệp, mà chưa định hơn thua, Lão tổ tính bề lấy sức cự không nổi, bèn sinh một kế, chém bậy một gươm, rồi giục lộc chạy đùa. Chung hậu biết ý, cũng giục ngựa đuổi theo. Lão tổ ngó lại cả mừng, bèn lấy ra một vật tiên báu kêu là Tán hồn phan, niệm ít tiếng chân ngôn rồi tế lên trên không, kêu và nói rằng:

– Bớ Xú phụ! Mi coi bảo bối của ta.

Nguyên Chung hậu cốt cách thần tiên, nên thấy cây phan ấy không hề gì, phải chi người phàm khác thì đã bị thu hồn chết tốt. Chung hậu nghe kêu, ngửa mặt lên xem, thấy Thái dương chân hỏa tỏa ra đỏ lòm liền lấy ra một vật báu kêu là yên xỉ hạp tế lên, hai cái phép đánh với nhau trên không chẳng hề phân hơn thua, hai bên đều thu bảo bối lại.

Lão tổ lại lấy Hồ lô đưa ra niệm ít tiếng lầm thầm rồi mở nắp, tức thì bay ra một bày mã phong, thiên thiên vạn vạn, không biết bao nhiêu, đều bay nhầu tới bu cắn Chung hậu, làm cho mở mắt không ra, Chung hậu phải đánh nhầu một hồi rồi nằm sấp trên lưng ngựa mà chạy.

Lão tổ phụ lộc đuổi theo, Điền Côn buông cương ra cản lại, để cho Chung hậu thoát khỏi. Thì nay, Chung hậu chưa tới số, nên than một tiếng, mà kinh động tới Phật, Trời. Quan Thế Âm hóa ra một đạo tường vân, bay tới Tương Giang cứu nạn. Thu hết những loài ong dữ và rưới nước cam lồ khắp nơi, siêu thăng cho tướng sĩ oan hồn, lại đưa nước Tịnh thủy bình mà rưới cho Chung hậu. Tức thì nọc ong tiêu hết, Chung hậu trong mình mạnh mẽ như xưa.

Lão tổ ngó thấy ngẩn ngơ, không biết người nào dám phá phép mình, liền giục lộc lướt tới đánh với Điền Côn, Chung hậu xem thấy trở ngựa lại, cũng vung đao trợ chiến.

Nói về Võ Lãng quân là Chung Thoại Hoa, phụng chỉ vận lương, ra khỏi Chiêu quan, đi tắt tời núi Bồ Mai Lãnh, liền sai quân vào báo cho Liêm Thoại Hoa và Yến quân sư hay rằng:

– Có Vương di vận lương đã tới.

Vương phi với thừa tướng cả mừng liền ra rước vào nơi quân dinh trò chuyện với nhau một hồi rồi tra điểm lương thảo. Khi ấy Chung Thoại Hoa hỏi rằng:

– Bây giờ Quốc mẫu ở đâu?

Liêm Thoại Hoa đáp:

– Đi phó hội rồi, chưa biết kiết hung ra thế nào?

Chung Thoại Hoa nghe nói cả kinh mà rằng:

– Nếu cứu giá chậm trễ, thì tội lớn chẳng chơi.

Nói rồi một ngựa một người, thẳng tới Tương Giang cứu giá.

Khi tới nơi, vòng binh nào cũng đánh phá, chẳng khác như lửa nọ đốt rừng, chém người chết thôi ngã lăn, không có ai cự nổi, quân vào báo lại cho Tống quốc Điện hạ là Cơ Vân hay rằng:

– Có một viên nữ tướng đi tìm Chung nương nương, thật là tay võ nghệ cao cường, giết quân sĩ cũng như kiến cỏ.

Điện hạ Cơ Vân nghe báo, thì nổi giận lôi đình, dẫn theo năm trăm bộ binh, quyết tới xem cho thấy mặt.

Khi Chung Thoại Hoa ngó thấy Cơ Vân, người chẳng cao chẳng thấp, mình cưỡi con ngựa huỳnh bưu, tay cầm cây kim đao, mặt trắng như tô phấn, hai bên xem đà tường tận, làm như một lòng đã có ước ao, xem rồi nghĩ ngợi trước sau, cũng rõ chắc con nhà kim chi ngọc điệp. Chung Thoại Hoa mới nói:

– Ta là Chung vương di đệ tử, tới đây chờ vương tử đã lâu, bây giờ Tề quốc mẫu ở đâu, phải để cho ta đi kiếm, như Vương tử muốn hành hung sinh chuyện thì cây đao này nó thật vô tình.

Cơ Vân nghe nói nổi giận lôi đình mà rằng:

– Tống nguyên vương Điện hạ, đệ nhị Thái tử tên Cơ Vân, nay ta gặp được cừu nhân, quyết bắt cho được mà trả thù cho Vương phụ.

Nói vừa dứt tiếng, vung đao chém liền. Thoại Hoa cũng đưa đao ra đỡ, đánh hơn năm chục hiệp sức cũng cầm đồng, vì Thoại Hoa không cố ý đánh lâu, muốn đi kiếm cho gặp Chung vương hậu, nên chém bậy một đao rồi bại tẩu, Cơ Vân ngỡ thật đuổi nà theo, được một đỗi xa xa, Cơ Vân đã theo đà gần kịp, Thoại Hoa liền chém trái ra một đao, Cơ Vân đứt làm hai quân sĩ ào tới cướp thây, Thoại Hoa lại vung đao xuống trận.

Quan lược trận chạy vào phi báo cho Nguyên soái Tề Trinh hay, Tề Trinh liền tốc ngựa tiếp theo, hai bên gặp nhau hỗn chiến, Thoại Hoa lại dùng thế trá bại, để đi kiếm Chung hậu cho mau, Tề Trinh lại giục ngựa đuổi theo sau, Thoại Hoa đương khi thế túng, bèn lấy ra một cung Xuyên dương bá hộ, lắp tên vào bắn trúng Tề Trinh.

Tề Trinh thất cơ bại trận chạy về, Thoại Hoa lại sát nhập trùng vi đi kiếm nữa. Giây lát ngó xa xa thấy một đạo sĩ, còn quân binh đang vây phủ đông đầy, chắc là Chung hậu ở đây, nên mới liều mình tới đó.

Nói về Chí Tôn Lão tổ đánh với Chung hậu và Điền Côn, một mình cự địch hai người, tính thế không hơn được, bèn dang ra ít bước, lấy cây gươm Tru Tiên kiếm tế lên, kim quang môn đạo sáng ngời, vừa muốn rớt ngay đầu Chung hậu, Quan Âm ở trên mây thu lại, nên gươm báu ấy chẳng thấy sa.

Lúc đó Chung Thoại Hoa ở đâu vừa đi tới, thấy Chung hậu thì mừng rỡ muôn phần, bèn tâu rằng: “Em phụng chỉ giải lương rồi, nên tới cứu giá trễ, xin Nương nương thứ tội.”

Quan Thế Âm ở trên ngó thấy, mới nghĩ rằng:

“Cây Tru Tiên kiếm như không vấy máu, thì nó chẳng chịu thôi, ấy là số định bởi trời. Thoại Hoa tới chết thế cho Chung hậu.”

Quan Thế Âm nghĩ rồi, chẳng còn thu lại nữa, cây gươm liền sa xuống chém Chung Thoại Hoa rụng đầu, cây gươm đã vấy máu rồi thì bay trở về tháp, Lão tổ thấy gươm đã trở lại, thì chắc Chung hậu đã chết rồi.

Đây nói về Chung hậu thấy Chung Thoại Hoa chào hỏi, chưa kịp trả lời, khi không gươm đâu ở trên trời bay xuống, làm cho chị một nơi em một ngã. Chung hậu rất buồn bã, than khóc một hồi, kế Điền Côn tới thu liệm thi hài, Chung hậu lại vung đao tới đánh nữa, Lão tổ mặt nhìn bất tỉnh, không biết rõ người chết đó là ai, ngặt vì cây gươm chém được một, chớ chẳng chém được hai, túng thế phải vung gươm rước đánh, hai bên hỗn chiến, chưa định hơn thua.

Nói về Mộc Trù Quân đang ngồi nơi Tam Thanh điện, bỗng nhiên nghe huyết trái tim máy động, bèn đánh tay đà biết rõ nguyên do mới kêu Ngân hà đồng tử mà bảo rằng:

– Hãy đòi sư đệ tới hầu, để cho thầy dạy chuyện.

Ngân Hà vâng lời ra sau hậu điện đòi Điền Đan, Điền Đan nghe lệnh thầy đòi,lật đật tới Tam Thanh điện quỳ lạy và thưa rằng:

– Chẳng hay sư tôn cho đòi đồ đệ có việc chi dạy bảo?

Trù Quân nói:

– Hiền đồ có biết tên họ và xứ sở ở đâu hay không?

Điền Đan thưa rằng:

– Hiền Đồ họ Mạnh ở Vân Nam, chẳng may gia biến hỏa tai, mong ơn thầy đem về dạy dỗ.

Trù Quân nói:

– Hiền Đồ thật là Tề Tuyên Vương long chưởng, mẹ là Chung hậu nương nương. Lúc trước đi phó hội Hoài nam, đẻ rớt tại Sản long trì nước Sở. Mạnh gia thì gặp mau, đem về làm nghĩa tử minh linh, nay hiền đồ cũng đã trưởng thành, coi huyết chiêu đây thì sẽ biết.

Điền Đan hai tay tiếp lấy huyết thơ, coi hồi lâu khóc ngất mà thưa rằng:

– Chẳng biết ngày nào con gặp mẹ cha, xin tôn sư dạy bày cho rõ.

Trù Quân nói:

– Nay Chung nương đi phó hội, bị Chí Tôn lão tổ gây việc chiến tranh, Hiền đồ phải mau tới xứ Tương Giang, vào tỏ với Yến Anh mọi nỗi, trước là mẹ con gặp mặt, sau thuận theo lòng trời mà thu phục năm vua, thầy ban cho đủ các thứ báu đồ, những thương mà cùng là khôi giáp. Hiền đồ mau nhắm mắt lại, để cho thầy làm phép, đưa hiền đồ tới Tương Giang trong một giờ.

Thầy trò trông mặt nhau luống ngẩn ngơ. Điền Đan quỳ lạy ơn dạy bảo. Khi Điền Đan lạy thầy xong rồi, cầm thương lên ngựa, nhắm hai con mắt lại không dám mở ra. Trù Quân niệm chú hô thần đòi Huỳnh cân lực sĩ tới bảo rằng:

– Ta phiền cùng chư thần, hãy đưa Thái tử tới Bồ Mai Lãnh, để người cứu mẹ là Mão Đoan Tinh.

Chu thần vâng lệnh nổi gió ào ào, đưa Điền Đan trong giây lâu, thì đã tới Tương Giang địa phận. Thái tử vừa nghe lặng gió, mở mắt xem ngựa thì ngựa đã xuống đất rồi, nhìn xem phong cảnh lôi thôi, phía Đông bắc có một tòa doanh trại, bèn lướt tới quân môn xem lại, thấy cờ hiệu đề hai chữ Đông Tề. Thái tử bèn kêu quân giữ cửa mà nói rằng:

– Quân bay vào báo với quân sư Yến Anh nói rằng: Ta đây là Thái tử Điền Đan, hồi Kỳ Bàn Tề Sở tranh cường. Chung mẫu hậu đẻ ra tại Sản long trì thuở nọ, bấy lâu nay ở Tiên sơn học võ, nay thầy ta bảo hạ sơn kiếm mẹ giải vây, một lời nói chẳng đơn sai, hãy mau mau vào thưa lại cho Yến Anh và Liêm thị vương phi hay.

Hai người hay tin mừng rỡ, bèn truyền lệnh mời vào. Điền Đan theo tới Huỳnh la trướng, thi lễ xong rồi bèn hỏi rằng:

– Quốc mẫu tôi đâu?

Yến Anh mời Thái tử lên ngồi, làm lễ quân thần, Điền Đan liền đưa cái huyết chiếu ra. Yến Anh xem thấy rồi kế Liêm Thoại Hoa nói:

– Thuở nay tôi chưa nghe nói Quốc mẫu chửa đẻ, mà nay ở đâu lại có vương nhi?

Yến Anh bèn thuật lại các việc cho Liêm thị nghe một hồi, rồi truyền quân dọn tiệc rượu. Chúa tôi yến lạc vừa xong. Điền Đan lại hỏi:

– Quốc mẫu tôi đi phó hội, có ai theo bảo giá hay không?

Liêm Thoại Hoa nghe nói:

– Có chồng tôi là Đông Lộ vương đi bảo giá và bảy vị nguyên nhung.

Điền Đan nói:

– Vương tẩu đó mà em không biết, xin chị hãy thứ dung, vậy thôi để cho em sát nhập quân trung, tìm Vương mẫu mới đành lòng hoài vọng.

Nói rồi từ biệt Yến Anh và Liêm Thoại Hoa rồi cầm thương lên ngựa, nhắm Tương Giang thẳng tới.

Nói về phò mã nước Lỗ là Ngô Khởi, thống lãnh hùn binh ba mươi vạn, đi cướp dinh trại bên Tề, quyết lòng bắt cho được Oải quân sư và chính thê của Điền Côn mới hả dạ.

Khi quân đi đã gần tới Bồ Mai Lãnh thì phân binh ra mai phục hẳn hòi, chờ tới lúc canh khuya, để dốc binh cướp trại, quân thám tử hay tin trở về thưa lại. Yến Anh và Liêm Thoại Hoa nghe nói kinh hồn.

Quốc mẫu còn khốn tại Tương Giang. Đông Lộ vương cũng mắc đi bảo giá, bây giờ có tướng nào kha khá cự địch lại Ngô phò mã mới xong. Lúc đó Tôn Long, Tôn Hổ nghe báo Ngô Khởi tới cướp dinh, bèn dắt nhau vào Huỳnh la trướng thưa với Liêm Thoại Hoa rằng:

– Lúc Quốc mẫu đi phó hội, đã dặn dò anh em tôi bảo thủ dinh trại cho nghiêm phòng, nay chúng nó tới cướp trại thì cũng uổng công, thật anh em tôi chẳng có lòng núng sợ.

Liêm Thoại Hoa và Yến Anh nghe nói cả mừng, dặn hai tướng phải đề phòng cho cẩn thận. Long và Hổ vâng lệnh lui về tuyển tam quân lập ra Hỏa Ngưu trận, hết thảy là năm trăm con trâu, mỗi con cột hai lưỡi đao vào nơi hai cái sừng; sau đuôi thì lấy dây sắt mà cột những đồ hỏa pháo, còn quân sĩ đều dùng đồ hỏa công hỏa dược, chờ nghe có hiệu pháo, thì mở cửa dinh mà lùa bầy trâu ấy ra.

Tới lúc canh ba Ngô Khở đi vừa gần tới thấy dinh Tề đèn lửa lem hem, thì vỗ tay mừng rỡ, bèn truyền tam quân tả đột hữu xông, ào vô đoạt thu dinh trại. Long, Hổ truyền

quân đốt pháo nổ đã thất kinh, sau đít lại bị hỏa tiêu đốt nóng, nên tưng bừng chạy ra gặp ai chém nấy.

Long, Hổ lại truyền quân đốt pháo nổ dồi, trâu hoảng sợ dồn nhau cả bầy mà chém hoảng. Ngô Khởi xem đà thất thế, quân ba phần chết đã gần hai, nên thu binh cuốn vó chạy dài. Long, Hổ lại giục ngựa nà theo đánh nữa.

Hai bên đã giáp mặt nhau, ba ngựa lại giao chân, đánh hồi lâu mà sức lực vẫn bình quân. Tôn Long mới sinh ra một kế, đâm bậy một thương rồi bỏ chạy. Hổ thấy vậy cũng chạy theo. Ngô Khởi mừng thầm bèn giục ngựa chạy theo đuổi.

Tôn Long liền lấy Kim Phiêu tế Khởi. Ngô phò mã đương khi bất ý bị Kim Phiêu đánh trúng bắp đùi, tức thì quầy ngựa tháo lui. Long, Hổ lại đùa binh rượt tới, bởi vì đêm hôm tăm tối, nên không dám đuổi xa. Long, Hổ thu binh trở về, tới trướng Huỳnh la đem việc thắng trận tâu qua sau trước.

Yến quân sư vui cười hắc hắc, Liêm Thoại Hoa bèn truyền lệnh dọn tiệc hạ công, và khen ngợi tài Yên quốc anh hùng, nhất nhân mà địch vạn quân trung tài tướng. Tiệc vừa mãn thì trời đã sáng, ai lui về trướng nấy nghỉ ngơi.

Còn khi Điền Đan tới Tương Giang, vào đánh phía Đông xảy gặp một viên phó tướng tên là Kỳ Long đón lại cự địch gần năm chục hiệp. Kỳ Long bị một thương, nhào lăn xuống ngựa chết tươi. Điền Đan bèn giục ngựa đi tìm giây lâu cũng không thấy tăm hơi Chung hậu.

Rồi đó Điền Đan lại đi qua phía Nam gặp một viên Tổng binh tên là Trần Đạt. Tướng ấy vung đao chém xuống. Điền Đan cũng đưa thương ra đỡ, đánh được ba bốn hiệp bị ngọn thương của Điền Đan hay quá đâm qua một mũi. Trần Đạt chẳng kịp trở tay bị thương ấy xuyên qua hông mả bỏ mạng. Kế đó Điền Đan đi kiếm vơ kiếm vẩn, không thấy ai hình dạng như dạ xoa, phía Tây lại giục ngựa đi qua, sĩ tốt chết hằng hà sa số.

Mã Duy là tướng giặc, vung đao rước đánh, bị Điền Đan đâm trúng trên Kim khôi. Mã Duy quày ngựa thối lui. Điền Đan lại vung đao đuổi theo. Ngựa tiên gia tập luyện rất hay, giết tướng chẳng đầy nháy mắt. Ba phía giết luôn ba tướng, cũng đều chẳng thấy Chung quốc mẫu ở đâu, biết bao nhiêu muôn thảm ngàn sầu, lại giục ngựa đi qua phía Bắc.

Mạnh Xuân Nguyên là tên tướng giặc, múa cây bút nặng có trăm cân, tới lui mấy hiệp xa gần, Mạnh Xuân Nguyên hồn đã về địa phủ, binh năm nước bốn phương vây phủ, xếp đao thương đứng ngó trân trân mà rằng:

– Thằng nhỏ đâu hung dữ quá thần, vào bốn cửa giết luôn bốn tướng.

Lúc đó Điền Đan thừa thắng lại sát nhập trung dinh, gặp chủ soái là Thượng Tiền đùa binh tới vây đánh. Điền Đan xem thấy tướng Ngô mình cao một trượng, tay cầm thiết bảng, đầu đội kim khôi, mình mặc liên hoàn kim giáp, oai phong lẫm lẫm, tướng mạo đường đường thì nghĩ rằng:

“Tướng này chắc có võ nghệ cao cường.”

Trong bụng có như hình khiếp sợ, nghĩ như vậy rồi cũng vung thương tới chỉ mặt tướng ấy mà hỏi rằng:

– Bớ tướng Ngô tới đó, có tiểu tướng ở đây, vậy tên họ chi thì nói cho ngay, để ta đưa hồn về Sum la điện.

Tướng Ngô đáp:

– Ta tên là Thượng Tiền, vốn làm chức Tổng soái. Tiểu súc mựa đừng có kinh hãi, để bổn soái phân lại một hai lời, vậy chớ còn anh em cha mẹ gì không, làm chức phận gì nói thật? Như chẳng có ai nương dựa thì theo ta làm nghĩa tử minh linh, tiểu tướng nếu thuận tình thì tới lạy ta, ta nhận làm thân sinh nghĩa phụ.

Điền Đan nổi giận mà rằng:

– Tuổi tác ta tuy còn nhỏ, chớ danh vọng thật quá to. Tề Tuyên Vương ấy là vua cha. Chung chính hậu là thân sinh Quốc mẫu, Mộc Trù Quân thật là sư phụ ở Tiên sơn học võ sáu năm, nay nghe quốc mẫu lâm sự tai nạn, nên thầy ta cho ta hạ giới để cứu, mi phải biết ta là một người anh hùng hảo hán, thì chớ nên ngăn trở mà mang tai, cây thương ta nó chẳng vị ai, hễ nó đâm trúng chắc là đổ ruột.